

Arrest

**nr. 98 619 van 11 maart 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MAJD TEYMOURI en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 1 februari 2012 het Rijk binnen en diende op 20 maart 2012 een asielaanvraag in. Op 11 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde geboren te zijn op 3 december 1995 en minderjarig te zijn.

U stelde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Ibada-Elume (Delta State), waar u ook opgroeide. Uw vader was een etnische Okpe en uw moeder een etnische Benin uit Edo State. U bent christen.

In mei 2011 werd uw vader het slachtoffer van een ongeval. Hij werd in het ziekenhuis opgenomen en diende een operatie te ondergaan. De artsen vroegen hiervoor 180.000 Naira. Uw moeder, die geen geld had voor de operatie, slaagde erin om Isaac, een rijke vriend van uw vader, ertoe te bewegen om haar het geld te lenen. De operatie werd uitgevoerd, maar uw vader overleefde deze niet. Hij stierf op 13 juni 2011. Nadat uw moeder de begrafenis kosten had betaald, hadden jullie geen middelen meer. Isaac kwam niettemin na de dood van uw vader het geleende geld opeisen. Hij bedreigde jullie meermaals en uw moeder vroeg telkens meer tijd. Enkele weken later, in augustus 2011, leek hij tot het besef te zijn gekomen dat jullie het geldbedrag niet konden terugbetalen en eiste hij ter compensatie dat u met hem zou trouwen. U weigerde dit, omdat de man veel te oud voor u was. Hij had bovendien al 4 vrouwen en te veel kinderen. Uw moeder weigerde aanvankelijk het huwelijk, maar toen Isaac zei dat hij u zou ombrengen als u niet met hem zou huwen, stemde zij omstreeks november 2011 toch in met een huwelijk. U ging naar uw tante, in de hoop dat zij uw moeder zou kunnen ompraten, maar zij adviseerde u om met de man te huwen en terug naar huis te keren. U ging daarna naar de politie om aan te geven dat u bedreigd werd door Isaac, maar toen de politie hoorde over wie u het had, zeiden zij dat ze niets konden doen. Isaac was een rijk en gekend man en u denkt dat de politie bang van hem was en daarom niets deed. U keerde nadien terug naar huis. Omdat uw moeder u bleef onder druk zetten om met Isaac te trouwen, besloot u te vertrekken. U verliet in december 2011 uw dorp en begaf zich via Benin naar Lagos. Van daaruit reisde u naar een niet nader door u bepaalde plaats in het noorden van Nigeria. U ontmoette er 2 andere jonge meisjes en sloot u bij hen aan. Jullie stapten gedurende lange tijd en kwamen op een bepaald moment aan een zee. Jullie gingen clandestien aan boord van een schip, dat na lange tijd varen in een onbekende haven aanlegde. U ging van boord van het schip en ontmoette er na een tijd Derrick, die in België bleek te wonen. Hij nam u per wagen mee naar dat land en sloot u op in zijn huis. Hij misbruikte u verschillende malen. Na bijna een maand slaagde u erin om uit zijn huis te ontsnappen. Een onbekende vrouw toonde u de weg naar het gebouw van de Dienst Vreemdelingenzaken waar u op 20 maart 2012 asiel vroeg.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Nigeria te hebben verlaten omdat u vreest er te moeten huwen met een oude man, die al 4 vrouwen en veel kinderen heeft. U stelde verder dat – indien u niet met hem zou huwen – u door hem zou worden gedood. Er kunnen echter heel wat bedenkingen worden gemaakt bij uw bewering dat u onder dwang diende te huwen.

Vooreerst blijkt u weinig te weten over de man met wie u verondersteld werd te huwen. Gevraagd naar zijn naam, antwoordde u Isaac, maar u kon niet preciseren hoe zijn volledige naam luidt (gehoor CGVS, p. 12). Dit is des te merkwaardiger, omdat u ook beweerde dat u bij de politie aangifte deed van de bedreigingen door de man (gehoor CGVS, p. 12). Het is weinig waarschijnlijk dat u bij de politie klacht zou hebben neergelegd tegen een man van wie u enkel de voornaam kende en dat de politie uit deze voornaam zou hebben afgeleid dat het iemand betrof tegen wie ze niets konden ondernemen (gehoor CGVS, p. 18). U beweerde bovendien dat iedereen de man kent (gehoor CGVS, p. 20). Het is tevens ongeloofwaardig dat u – gezien de relatie van de man tot uw familie – 'een vriend van mijn vader, een familievriend' (gehoor CGVS, p. 8), die regelmatig bij jullie thuis kwam (gehoor CGVS, p. 12-13), en - gezien u gedurende een periode van enkele maanden permanent in conflict met hem was - de volledige naam van de man nooit zou hebben gehoord of er nooit naar zou hebben gevraagd. U stelde verder dat hij 4 vrouwen had (gehoor CGVS, p. 13). Gevraagd of u de namen van zijn vrouwen kent, antwoordde u aanvankelijk ontkennend (gehoor CGVS, p. 13). Wanneer u naar de namen van de kinderen van de man werd gevraagd, gaf u er 3, en u zei daarop dat de vrouwen van Isaac naar de kinderen werden genoemd, de moeder van Pricilla werd 'mama Pricilla' genoemd, de moeder van

Winifred 'mama Winifred', ... (gehoor CGVS, p. 13). Het is dan ook merkwaardig dat u eerst verklaarde de namen van de vrouwen van Isaac niet te kennen, te meer omdat u ook zei dat u uw ouders over zijn vrouwen hoorde spreken en ook Isaac zelf, toen hij bij uw vader op bezoek kwam (gehoor CGVS, p. 13). Hoewel u tot 2 maal toe zei dat Isaac 'te veel' kinderen had (gehoor CGVS, p. 16), bleek u het aantal kinderen dat Isaac had niet te kunnen preciseren (gehoor CGVS, p. 13, 16), hetgeen toch merkwaardig is, wanneer het aantal kinderen volgens u klaarblijkelijk een typerend kenmerk was van de man én tegelijk een struikelblok voor u vormde om met hem te trouwen (gehoor CGVS, p. 16). Gevraagd wat de man in het leven deed, antwoordde u dat hij zakenman was, maar u kon niet preciseren wat voor zaken hij deed (gehoor CGVS, p. 13-14). Deze onwetendheden zijn merkwaardig, omdat uit uw verklaringen blijkt dat Isaac een vriend van uw vader was, die toch met enige regelmaat bij jullie op bezoek kwam (gehoor CGVS, p. 13).

Verder zijn uw verklaringen over het geleende bedrag dat aan Isaac moest worden terugbetaald weinig overtuigend. U stelde dat het op voorhand duidelijk was dat de 180.000 Naira die uw moeder van Isaac had geleend diende te worden terugbetaald en dus geen gift was (gehoor CGVS, p. 11). Vooreerst is het weinig overtuigend dat iemand als Isaac, die een vriend was van uw vader (en een familievriend) en die jullie familie goed kende (gehoor CGVS, p. 12), uw moeder na de dood van uw vader aanvankelijk zou hebben bedreigd om hem met spoed het geleende bedrag terug te betalen (gehoor CGVS, p. 8 en 9). Hij kon immers toch veronderstellen dat het voor uw moeder, die 4 jonge (waaronder 3 schoolgaande (gehoor CGVS, p. 7)) kinderen onder haar hoede had, erg moeilijk was om die 180.000 Naira meteen terug te betalen. Wanneer u werd gevraagd hoe snel jullie het geld moesten terugbetalen, zei u dat hij geen deadline gaf voor de terugbetaling (gehoor CGVS, p. 11), hetgeen verbazing wekt, omdat er zodoende geen drukkingsmiddel was om uw moeder aan te zetten om het bedrag terug te betalen. U zei ook dat uw moeder uitstel van betaling vroeg aan Isaac (gehoor CGVS, p. 8-9), maar wanneer u werd gevraagd hoeveel [extra] tijd ze vroeg, zei u dat uw moeder dit niet preciseerde (gehoor CGVS, p. 11-12), wat eveneens (en om dezelfde reden als hierboven werd vermeld) verbazing wekt. Verder kan worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze heeft aangetoond dat uw moeder niet in de mogelijkheid verkeerde om een deel van de schuld af te lossen. U verklaarde dat uw moeder [nog] niets had terugbetaald omdat al het geld werd gespendeerd aan de begrafenis van uw vader (gehoor CGVS, p. 11). Nochtans verklaarde u dat uw moeder en ook u (nadat u van school ging) voedingswaren verkochten aan een kraampje voor jullie huis (gehoor CGVS, p. 7). Op de vraag of jullie met de opbrengst hiervan niet konden beginnen met de terugbetaling, antwoordde u dat al het geld naar voedsel voor jullie ging (gehoor CGVS, p. 17). Niettemin beweerde u dat u bij uw vertrek uit Ibada-Elume 1200 Naira van uw moeder stal (gehoor CGVS, p. 19), waaruit niet alleen blijkt dat uw moeder een kleine geldreserve had, maar ook dat u daarvan op de hoogte was, vermits u het geld meenam. Uw bewering dat jullie geen geld hadden om het geleende bedrag terug te betalen, is dan ook niet verenigbaar met uw verklaring dat u geld stal van uw moeder toen u uit uw dorp vertrok. In het licht van hogervermelde weinig overtuigende verklaringen over (de terugbetaling van) het geleende bedrag, kunnen ook bij voorbaat vragen gesteld worden bij het voorstel dat Isaac deed om met u te huwen als compensatie voor het geleende bedrag.

Tevens kunnen nog volgende bedenkingen worden gemaakt bij Isaac's voorstel om met u te huwen. U verklaarde dat hij in augustus naar jullie thuis kwam en tegen uw moeder zei dat – omdat jullie hem niet betaalden - haar dochter (u dus) met hem moest trouwen en dat hij er meteen aan toevoegde dat hij u anders zou doden (gehoor CGVS, p. 15). De uitspraak van Isaac dat hij u zou doden als u niet met hem wilde trouwen, is weinig overtuigend, vermits Isaac op voorhand niet kon weten of uw moeder (of u) al dan niet zou(den) instemmen met zijn voorstel om met u te trouwen. Het komt ook weinig doorleefd over dat Isaac, die vastbesloten was om met u te trouwen, reeds op voorhand doodsbedreigingen aan uw adres zou hebben geuit, terwijl dit toch contraproductief lijkt in het licht van het doel dat hij wilde bereiken. Uw bewering dat hij zijn intenties al op voorhand duidelijk wilde maken (gehoor CGVS, p. 15), overtuigt in deze niet, omdat Isaac er alle belang bij had dat jullie met zijn alternatief plan (een huwelijk) zouden instemmen, vermits jullie er niet in geslaagd waren om het geleende geld terug te betalen. Door iemand met de dood te bedreigen hypothekeerde hij zijn alternatief plan al in negatieve zin, wat niet de bedoeling kan zijn geweest. Verder is het ook erg bedenkelijk dat – toen Isaac u in augustus voorgesteld had om met hem te trouwen – u hem onomwonden zei dat hij te oud was en dat uw moeder hem zei dat hij te veel vrouwen en kinderen had (gehoor CGVS, p. 16). Het getuigt immers van extreme overmoed om zulke beledigingen te uiten aan het adres van iemand van wie u beweert dat hij veel invloed heeft (vragenlijst CGVS (dd. 16 april 2012), p. 5), dat hij rijk is, dat iedereen hem kent (gehoor CGVS, p. 9, 20) en van wie de politie dermate bang is dat zij hem niet durven te vervolgen. Op de vraag of er een datum werd vastgelegd voor een huwelijk, antwoordde u ontkennend (gehoor CGVS, p. 16), wat eveneens toelaat om het concrete karakter ervan te betwijfelen. U kon tevens niet antwoorden op de vraag of

Isaac verliefd op u was (gehoor CGVS, p. 14). Verder verklaarde u dat uw moeder, die aanvankelijk tegen een huwelijk tussen u en Isaac was gekant (gehoor CGVS, p. 15), uiteindelijk toch wilde dat u met hem zou trouwen (gehoor CGVS, p. 9, 15). Dit is bijzonder merkwaardig, omdat uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder principieel tegen een gedwongen huwelijk gekant was, vermits u verklaarde dat ze u in normale omstandigheden zelf uw partner zou hebben laten kiezen (gehoor CGVS, p. 15) en dat zij zelf ook niet uitgehuwelijkt werd (gehoor CGVS, p. 15). Uw verklaring dat uw moeder het deed omdat Isaac ermee dreigde u te zullen doden (gehoor CGVS, p. 17), is niet afdoende als verantwoording, vermits men kan veronderstellen dat een gedwongen huwelijk van haar minderjarige dochter met een man van 64 (die al 4 vrouwen had en veel kinderen) een onvoldoende positief alternatief voor uw moeder was om hier vrede mee te nemen en ermee in te stemmen.

Daarom komt het ook niet doorleefd voor dat uw moeder geen maatregelen nam om de situatie van permanente (doods)bedreigingen te ontvluchten. U stelde dat jullie aanvankelijk bedreigd werden omdat jullie het geleende bedrag niet terugbetaalden en dat jullie later doodsbedreigingen kregen omdat u niet instemde met een huwelijk tussen u en Isaac (gehoor CGVS, p. 9). Sinds augustus 2011 – toen Isaac u voorstelde om te huwen – kwam hij bijna dagelijks bij jullie thuis om u met de dood te bedreigen (gehoor CGVS, p. 15). Op de vraag waarom jullie niet weggingen uit het dorp om aan de bedreigingen te ontkomen (vermits Ibada-Elume niet het geboortedorp is van uw moeder) en niet naar bij voorbeeld Edo State gingen, waar uw moeder vandaan kwam, kon u slechts weinig repliek geven en zei u enkel dat jullie eten moesten hebben en de mogelijkheid om gewassen te telen en dat dit niet om het even waar gaat (gehoor CGVS, p. 17). Van een familie die permanent bedreigd wordt en van wie de dochter zelfs doodsbedreigingen kreeg, zou men toch verwachten dat deze materiële overwegingen ondergeschikt zouden zijn aan de dringende nood om aan deze (doods)bedreigingen te ontkomen. De vaststelling dat uw moeder (en dus ook haar kinderen) in het dorp bleef wonen en naliet om zich desnoods tijdelijk elders te vestigen, laat dan ook toe om de ernst (en ook de geloofwaardigheid) van deze bedreigingen te betwijfelen. Er kan tevens worden opgemerkt dat uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat Isaac gedurende enkele maanden doodsbedreigingen is blijven uiten, maar dat van zijn kant geen enkele concrete stap werd ondernomen om zijn geplande huwelijk met u op een of andere manier af te dwingen. Indien hij werkelijk vastbesloten zou zijn geweest om met u te huwen en hij werkelijk zo invloedrijk en onaantastbaar was als u via uw verklaringen laat uitschijnen, zou men toch verwachten dat een dergelijk iemand zijn wens om met u te trouwen (desnoods met geweld) kracht zou bijzetten, eerder dan gedurende maanden bijna dagelijks verbale doodsbedreigingen tegenover u te uiten, zonder dat er nog maar een datum voor het huwelijk was vastgelegd (cf. supra).

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat u daadwerkelijk onder dwang zou dienen te huwen met Isaac, of dat hij u zou doden indien u een huwelijk met hem zou weigeren.

Verder legde u ook nog uiterst vage verklaringen af over uw vertrek uit uw dorp en de gebeurtenissen nadien.

U verklaarde van uw dorp naar Benin te zijn gevlucht en van daaruit naar Lagos (gehoor CGVS, p. 9). De beschrijving van het daaropvolgende reistraject dat u zou hebben afgelegd is echter dermate vaag dat het volstrekt niet doorleefd overkomt. U stelde met de bus naar 'het noorden' te zijn gereisd (gehoor CGVS, p. 9), maar u kon de plaats in het noorden waar u naartoe ging niet preciseren en evenmin preciseren waar u uiteindelijk met de bus aankwam in het noorden, tenzij in een 'town' (gehoor CGVS, p. 9). Met uw bewering dat er geen naambord stond op de plaats waar u aankwam als verantwoording voor uw onwetendheid (gehoor CGVS, p. 9), gaat u volkomen voorbij aan het feit dat – wanneer men de bus neemt - men op voorhand ook de eindbestemming moet kiezen, zodat men het precieze bedrag voor een ticket voor deze reis kan berekenen en betalen. Bovendien is het ongeloofwaardig dat u, die de plaatsen Benin en Lagos wel kan preciseren, plots niet meer zou weten wat uw volgende busbestemming was, vermits u voordien tijdens het gehoor door het CGVS blijk gaf van een goede situering in tijd en ruimte. Op de vraag wat u in het noorden van Nigeria wilde gaan doen, antwoordde u dat u enkel ver weg wilde (gehoor CGVS, p. 20). Het is echter weinig aannemelijk dat een minderjarig meisje, dat haar hele leven in een dorp zou hebben gewoond, zonder enige begeleiding eerst naar het zuiden (Lagos) en daarna naar het noorden van Nigeria zou reizen enkel en alleen omdat ze 'ver weg' wilde en zonder precieze plannen. U stelde verder in de stad in 'het noorden' 2 meisjes te hebben ontmoet (gehoor CGVS, p. 9). Hoewel u in staat was hun leeftijden te preciseren, bleek u vreemd genoeg niets te weten over hun plannen ; u zei enkel dat ze naar een ver land gingen (gehoor CGVS, p. 20). Op de vraag of u de 2 meisjes niet vroeg waar ze naar wilden gaan, antwoordde u dat ze geen bepaalde bestemming hadden en dat ze weg wilden (gehoor CGVS, p. 20). Ook hun motieven waarom ze het land wilden verlaten waren u onbekend (gehoor CGVS, p. 20), hetgeen weinig

plausibel overkomt. U stelde verder dat u zich in de 'town' in het noorden bij de 2 meisjes voegde en gedurende lange tijd met hen stapte, tot jullie aan een 'zee' of een 'grote rivier' aankwamen. Gevraagd of dit in het noorden van Nigeria was, bleef u het antwoord schuldig (gehoor CGVS, p. 9). U verklaarde daar met de 2 meisjes in een boot te zijn geslopen (gehoor CGVS, p. 9-10), maar u kon niet preciseren wanneer dit was. Over de duur van de reis per boot, kon u geen enkele precisering geven, tenzij dat het 'lange tijd' duurde (gehoor CGVS, p. 10). U bleek evenmin te weten waar de boot aankwam en waar u uit de boot stapte (gehoor CGVS, p. 10). Vreemd is ook dat – ondanks het feit dat u vanaf het noorden van Nigeria aansluiting vond bij 2 meisjes en een groot deel van uw reis (waaronder de reis per boot) samen met hen had afgelegd – jullie na aankomst met de boot elk apart uit de boot stapten en elk jullie eigen weg gingen (gehoor CGVS, p. 8, 10). Hogervermelde vage en bedenkelijke verklaringen laten toe om het door u geschetste reistraject in vraag te stellen. Bijgevolg kunnen ook uw ontmoeting met Derrick in het onbekende land waar u met de boot zou zijn aangekomen, uw overbrenging door hem naar België en uw opsluiting en mishandeling door Derrick in België worden betwijfeld.

De vage en weinig overtuigende verklaringen kunnen bezwaarlijk worden toegeschreven aan uw jonge leeftijd. Tijdens het gehoor gaf u in het algemeen immers blijk van grote alertheid en goede situering in tijd en ruimte, behalve voor wat uw reistraject vanaf Lagos betreft. Uw voogd typeerde u ook als zeer intelligent en met veel potentieel (gehoor CGVS, p. 21).

U legde geen documenten voor om uw identiteit, uw reisweg of uw asielrelaas te staven.

Met betrekking tot het door u voorgelegde attest dd. 5 april 2012 van uw zwangerschap en uw verklaring dat u nadien een zwangerschapsonderbreking onderging (vragenlijst CGVS, p. 8 en gehoor DVZ dd. 16 april 2012, pt. 16) kan het volgende worden opgemerkt. U verklaarde dat u zwanger werd ten gevolge van een verkrachting door een man die u van een onbekend land meenam naar België (vragenlijst CGVS, p. 8). Zonder afbreuk te willen doen aan de ernst en de impact van een zwangerschapsonderbreking, kan worden opgemerkt dat hiervoor reeds werd opgemerkt dat uw reisverhaal volstrekt niet geloofwaardig overkomt. Bijgevolg zijn de omstandigheden waarin u Derrick - zijnde de man die u van een onbekend land naar België bracht (gehoor CGVS, p. 10-11) - heeft ontmoet, alsook de verklaringen die u over hem doet (opsluiting, seksueel misbruik) weinig aannemelijk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Verzoekster beroept zich in een eerste en enig middel op de "schending van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van artikel 1A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 goedgekeurd bij wet van 26/06/1953, schending van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31/01/1967, goedgekeurd bij Wet van 27/02/1967, Schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Wet van 15 december

1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord, dat het gehoor omwille van verzoeksters minderjarigheid werd afgenomen door een gespecialiseerde medewerker van het CGVS, en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerdde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

4. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 21 november 2012, nr. 221.449; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

4.2. Verzoekster heeft in de loop van haar asielprocedure geen enkel document neergelegd. Aldus staat zij noch haar identiteit, noch haar reisweg naar Europa, noch haar asielmotieven. Dit klemt temeer nu haar verklaringen inzake haar reisweg naar Europa manifest ongeloofwaardig voorkomen. Indien verzoekster in werkelijkheid spontaan in haar eentje op de vlucht sloeg, eerst naar Lagos in het zuiden trok en vervolgens naar het noorden reisde per bus en te voet tot zij aan een grote rivier of zee kwam, dan kan verwacht worden dat zij dit ongewoon reistraject nauwgezet kan beschrijven. Verzoekster kende geen details van de reisweg en wist zelfs niet naar waar ze de bus had genomen terwijl ze zoals de bestreden beslissing terecht stelt, minstens had moeten berekenen hoeveel het haar kost, of ze geld genoeg had en naar waar ze de bus nam. Verzoekster beweerde dat zij samen met twee andere meisjes reisde die zij onderweg ontmoette, doch kon deze evenmin enigszins toelichten terwijl ze ook had moeten weten in welke plaatsen ze deze meisjes heeft ontmoet (gehoorverslag CGVS, p.9). Voorts is het geheel onaannemelijk dat zij samen te voet geheel West-Afrika doorkruisten tot zij aan een "grote rivier" of "grote zee" kwamen (gehoorverslag CGVS, p.9), waar zij zich probleemloos in een boot konden verschuilen en clandestien meevoeren naar Europa waar zij wederom geheel ongehinderd en zonder gecontroleerd te worden van boord konden gaan (gehoorverslag CGVS, p.10). Verzoekster kan bezwaarlijk worden bijgetreden waar zij meent de ongeloofwaardigheid in haar verklaringen te kunnen vergoelijken doordat "*zij had haar reis niet van vooraf gepland*" en "*nog minderjarig is en dat zij in haar jonge leeftijd heel veel meegemaakt heeft*", nu zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt blijkt dat verzoekster ondanks haar jonge leeftijd wel een grote alertheid aan de dag legde en andere vragen wel

met de nodige precisie kon beantwoorden. Overigens toont verzoekster niet aan dat ze een dergelijke reis had kunnen ondernemen zonder de nodige voorbereiding, nuchterheid, bekwaamheid en gezien haar leeftijd met een meer dan normale kunde. Verzoeksters ontoereikende verklaringen ondergraven dan ook haar voorgehouden reisweg. Verzoekster toont dan ook niet aan wanneer en hoe ze heeft gereisd en dat ze illegaal reisde.

4.3. De commissaris-generaal wijst terecht op tal van vaagheden en onaannemelijkheden in verzoeksters verklaringen inzake de gebeurtenissen naar aanleiding waarvan zij Nigeria zou zijn ontvlucht, met name dat hun familie schulden had die zij niet konden afbetalen en zij daarom gedwongen werd te huwen met de schuldeiser, een oude man die al vier vrouwen en vele kinderen had. Vooreerst toont verzoekster niet aan wie ze is en waar ze woonde, noch dat haar vader gestorven was en evenmin dat een grote geldsom werd betaald voor zijn verzorging en begrafenis. Indien deze man "een zeer" bekend publiek figuur was met veel macht dan kan evenmin worden ingezien waarom verzoekster hem niet nuttig kan toelichten, minstens zijn naam volledig kent. Voorts dient zoals de bestreden beslissing terecht stelt, verzoekster deze kenmerken te kennen die er haar toe hebben doen besluiten zich tegen het huwelijk te verzetten, met name zijn leeftijd, zijn vier vrouwen en zijn vele kinderen. Ten slotte kon toelichting verwacht worden van de professionele activiteiten van deze welgestelde en invloedrijke man die door iedereen gekend was en een persoonlijke vriend was van haar vader en de familie en zelfs bereid was de operatie van haar vader te financieren (gehoorverslag CGVS, p.12-14). Ten slotte kan niet worden ingezien waarom deze man ter aflossing van de schuld zou eisen dat verzoekster gedood wordt tenzij ze met hem huwde. Immers in beide gevallen wordt geen geld terugbetaald. Verzoeksters asielrelaas komt over de hele lijn verzonnen voor.

4.4. Verzoekster onderneemt in dit verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen noch brengt zij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

4.5. Hoe dan ook, daargelaten de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat indien haar familie problemen ondervond met een schuldeiser, die bij het uitblijven van de afbetaling van de schuld verzoekster wou dwingen om met hem te huwen en er zelfs mee dreigde om haar te vermoorden, zij geen beroep konden doen op hun nationale autoriteiten om zich tegen deze man te beschermen. Dat deze man dermate veel invloed had dat hij ook de politie controleerde is wederom een blote bewering die niet kan overtuigen nu verzoekster deze man niet kon toelichten. Aldus maakt verzoekster hoe dan ook niet aannemelijk in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Verzoekster steunt zich voor de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen zodat ze evenmin aantoonbaar aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK